

Előfizetési árak:

Egész évre	6 frt — kr.
Félévre	3 — —
Negyedévre	1 — 50
Egy hóra	— — 50
Egyes szám ára 8 kr.	

Kiadóhivatal:

PECSÉT, Széchenyi-tér 12-ik szám
Nádasy-féle ház;
hova az előzetések és a lap
szétkülönbözése vonatkozó felszo-
alások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

(PÉCSI HIRLAP.)

Megjelenik hetenként kétszer: **szerdán és szombaton.**

Szerkesztői iroda:
PECSÉT, Széchenyi-tér 12-ik szám,
hova a lap sajtóművészi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Hirdetések

A kiadóhivatalban vétetnek föl.
Előzetesek elfogadhatnak meg-
vaimennyi könyvkeresek-
sítésben.

Egyes számok kaphatók:

Weidinger N. utóda Domján I., Valentin K. fia (Széchenyi-tér), Engel Lajos (fő-utca), Hochrein József és fia (Széchenyi-tér) Böhm Manó (fő-utca), papir- és könyvkereskedéseiben
Külföldi helyeken előzetesek is elfogadhatnak.

Nincs pénz.

(L.—r.) Az állami szervezetnek az a czélja, hogy a népek jólétét mozdítsa elő. Várhatjuk-e ezt az olyan államtól, mely még azoknak sem nyújt módot tisztességes megélhetésre, kiknek közvetlenül ő adja a kenyeret? Remélhetjük-e az olyan államtól jólétünk fölvirágoztatását, mely saját hivatalnokainak sem adja meg azt, a mit a legutolsó munkás is méltán elvár — illő bért fáradságáért? Nemcsak hogy az ilyesmire nem számíthatunk, hanem aggodva kell pillantanunk a jövőbe: mi lesz e néppel, ha az állam annyira tehetetlen arra, hogy rendeltetésének megfeleljen?!

Már majdnem mindennaposá kezd válni, hogy az állam alantosabb hivatalnokai alaposan megindokolt kérelmekkel fordulnak a kormányhoz fizetéseik fölemelése végett. Mindenki kénytelen elismerni kérelmök jogosságát s az teljesítve még sem lesz, mert ez a válasz hangzik fölülről: arra nincs pénz az államnak!

Hát ha nincs, tessék gondoskodni arról, hogy legyen! Ne költsenek akkor másodrendű szükségletekre, mikor ily fontos dolog vár kielégítésre. Ne építsenek 10 milliós országházat, ne költsenek külső fényre, pompára, mikor e külszin mellett a legnyomorúságosabb helyzet uralkodik az állam testében, midőn a hivatalnokai egynémelyikének úgyszólván betevő falatja is alig van. Már majdnem közmondássá kezd válni az államszolgálat rossza-

sága. Itt kívánják a legnagyobb kvalifikációt s adják a legkisebb fizetést.

E bajon segíteni kell minden áron! Ha másként nem lehet, hát onnét kell venni a pénzükségletet, hol a fizetés egy része nemcsak fölösleges, hanem káros is, az ugynevezett magasabb hivatalnokoktól. Jól tudom, hogy ez ellenkezik a mostan uralkodó nézetekkel, hogy manapság még igen sokan vannak, kik vakon hódolnak a szokások és külsőségek bálványszobrai előtt, a kik mindig csak hátrafelé néznek s egyenesen föléle tekinteni nincs bátorságuk s ezek képtelenségnek fogják tekinteni azt is, miként lehessen megcsontítani jövedelmét olyanok, a kik nagyméltóságának, méltóságos urnak stb. czimeznek s a ki e mellett talán még egy pár csillogó csecebecsét is hord baloldalán?

Pedig nincs ebben semmi boszorkányság! Az ugynevezett magasrangú hivatalnokok oly jövedelem-többletet élveznek, melynek nemcsak hogy nincs meg kellő indokoltsága, hanem nemzetgazdasági kárral is jár.

Mire is jó az a nagyobb fizetés, mire az az ugynevezett reprezentációs-alis költség? A főszerepet itt az a hagyományos tekintélyesség játssza, a mit a költőpénz nagyobb mennyiségével vélnék elérhetni.

A szó nemes értelmében vett tekintélyesség nagyon is kívánatos előny, csak-hogy a mai tekintélyesség csakis külső czíraságok elmálló rongyaiból férceltetik

össze. Mit is tesznek a magasrangú hivatalnokok, hogy tekintélyüket föntartsák? Divatos ruha, újabbnál újabb bútorok, uri életmód; s megvan az annyira áhított tekintély. Azt gondolják, hogy mindjárt csökken tekintélyök, ha egyszerű kocsi-ban, vagy éppen gyalog látják, hogy ha a pezsgős palackokat egyszerűbb borokat tartalmazó üvegekkel kell helyettesíteniük.

Az az ugynevezett representationális költség legtöbbnyire bankettekre, lakomákra vagy egyéb ilyenemű mulatságok fedezésére fordítatik, melyeknél — nem tudom — az által akarják-e építeni tekintélyüket, hogy nagyszámú vendégek gyomrait töltsék meg egész az elromlásig mindennemű étellekkel és italokkal, vagy az által, hogy ott megmutathatják, mikép nekik hatalmukban áll mindennemű elsőrendű gazdasági javakat elpocsékolni? Mert más haszna nem igen van ennek; a tekintély pedig egyáltalában nem gyarapodhatik az én nézetem szerint más módon az ilyeneknél.

Sok esetben meg egyáltalában nem is érthető, miért akarnak egyeseknek nagyobb fizetés által nagyobb tekintélyt kölcsönözni. Meg nem érthető például tárgyilagos, a szokás rabjává nem lett gondolkodásmód által az, miért kell egy kuriai bírónak nagyobb társadalmi tekintélyvel s ehhez mérten nagyobb fizetéssel bírnia, mint egy kir. táblai bírónak; miért emennek ismét nagyobb egy törvényszéki bírónál? Azért, mert az harmad-, ezek pedig másod-vagy

A „Pécsi Figyelő“ tárczája.

Az első szakácsnő.

— Mousalet Károly után francziából. —

I.

Férj: Fogadjunk kell egy szakácsnőt, édesem.

Asszony: Gondolod, Antal?

Férj: Nincs más mód; te nagyon kimerítet magad.

Asszony: Méltánylom gondosságodat és köszönöm. Valóban sok a dolog a ház körül; de gondold meg, barátom: eddig el tudtunk lenni szakácsnő nélkül; a takarekosság . . .

Férj: Tudod, hogy magasabb lett a fizetésem, és ezt a feleséget nem használhatom jobb czélra, mintha valamiképp könnyíték rajtad. Fogadjunk szakácsnőt.

Asszony: Jó, hát fogadjunk szakácsnőt.

II.

A szakácsnő megválasztása — mert fontos és nehéz dolog — körülbelül három hetet vett igénybe. Olyan szakácsnőt szerettek volna, a milyen soha sem volt és soha sem lesz. Egy mintaképet! Előbb az ismerősökhöz fordultak,

azután arra gondoltak, hogy vidékről hozatnak egyet. Az sem vezetett eredményre és utóljára a tudakozódó intézethez fordultak. Ötven szakácsnő között választott a nagysága, de egyik sem tetszett. Azért csak három hét múlva akadt az elsőre, a legjobbra . . .

Egy szép szakácsnő! Öt láb és három hüvelyk magas!

Piros, egészséges! A baja vajjal kenve! Kiltűnő gyomorral és olyan járassal, mint egy — ezredtrombitás. Különös ismertetőjele, hogy nem álmodik, mikor alszik.

III.

Férj (asztalnál a sültet vagdalva): A szakácsnő pompásan főz.

Asszony: Nem vagy szigorú. Mikor én gondoskodtam a konyháról, semmi sem volt neked jó. (Szűnet.)

Férj (nyájasan): Valóban, igen sok benne a zsir.

Asszony: Ah, hogy nem jutott eszembe Mari!

Szakácsnő: Hivott?

Asszony: Ugy szokás mondani: Hivott asszonyom? . . . Ugyan hol járt az ezze gyermekem. Ezt a sültet nem lehet megezeni!

Férj: Azt nem mondod, de . . .

Asszony: Sok a zsir.

Szakácsnő: Máskor nem teszek.

Asszony: Azt ne mondja. Maga egyik végletből a másikba megy. Csak azt mondtam, hogy máskor kevesebbet tegyen.

Szakácsnő: Igen, asszonyom.

Asszony: Vigye el a sültet!

Férj (megkísérti protestálni ellene.): De hisz még nem vagyok kész . . .

Asszony: El a sültet! (A szakácsnő kimegy.) Hol van az eszed? Talán nem fogsz ellent mondani a szakácsnő előtt?

Férj: Hisz megígérte, hogy máskor nem fog annyi zsirt tenni . . .

Asszony: Jól vagyunk! Ha kezdünk a csellednek igazat adni, akkor szépen leszünk! Nem szölok többet.

Férj: Együnk.

IV.

Férj (jön haza): Jó napot kis feleség. Ah ez volt aztan a munka! Képzeld Laflót, barátom beteg lett és én nekem kellett az ő munkáját is végeznem. Oda vagyok.

Asszony: Te nem is tudod . . . A szakácsnő . . .

Férj: Engedd: utlek le.

első fokban ítélnék? Hisz ennek a fokozatos rendszernek csakis az lehet az alapja, hogy több szem többet lát, hogy a felsőbb bíróság ismervén az első bíróság vagy bíróságok indokait, azok alaposságát vizsgálván, könnyebben igazodhatik el a peres ügyekben. Már pedig ez semmi esetre sem szolgál alapul arra nézve, hogy a felső bíróságok nagyobb javadalmazásban részesüljenek az alsóbb bíróságoknál, eltekintve attól, hogy mint előbb mondtuk, nagyon ehibázott dolog a tekintélyt pénzbeli jövedelemmel biztosítani akarni.

Sajnos, még azt sem lehet mondani, hogy a nagyobb fizetés nagyobb érdemek, nagyobb képzettség s használhatóság jutalmazására fordítatik.

Az állam szervezeténél fogva egyáltalában lehetetlen igazságosan eldönteni, hogy ez, vagy amaz a hivatalnok alkalmasabb-e valamely magasabb állás betöltésére, mert még föltéve, hogy a kinevezést tényleg eszközöz közeg teljesen részrehajlatlanul akar eljárni, (a mi az emberi természetnél fogva nagyon ritkán szokott megtörténni) akkor sem tehető föl az, hogy ezen közeg minden egyes kinevezendőt alaposan áttanulmányozzon használhatóságára, képességére nézve s így mások információihoz kénytelen fordulni, melyek természetesen egyének s ép ezért megbízhatatlanok, valamint egyéni s ép azért megbízhatatlan volna az illető közeg személyes választása is. S még ha csakugyan alkalmas egyének szemelgetnének ki magasabb állásokra, az esetben is bizonyosra vehető, hogy kivülök még nagyon számos alacsonyfokú hivatalnok van, kiknek ép akkora, vagy talán még nagyobb a képességük azon állások betöltésére s csak az a szerencsétlenségük van, hogy nem fedezték föl őket. Tehát a magasabb állások elnyerése tisztán lutrijáték s így sehogy sem engedhető meg, hogy azok, kiknek a szerencse kedvezett, (a mi pedig nem érdem) nagyobb vagy legalább is aránytalanul nagyobb fizetést húzzanak rosszabbul járt társaiknál.

Más okul meg azt szokták fölhozni a nagyobb fizetések mellett, hogy nagyobb

állású hivatalnokokat, kiknek fontosabb dolgok, vagy nagy pénzösszeg vannak gondjaikra bízva, azért kell jobban javadalmazni, nehogy hajlandóságuk legyen a megvesztegethetőségre vagy a sikkasztásra. Ez meg pláne nagyon furcsa indolás: Ezen logika szerint mindazoknak, kiknek ép kezeik és lábaik vannak a betörésre, dusan kellene javadalmazni, hogy betöréseiket ne eszközöljenek. Különben is a kellő ellenőrzés fölöslegessé teszi az ilyenféle atyai gondoskodást.

Nemcsak fölöslegesek azonban, hanem nemzetgazdasági kárral is járnak. A főbb szükségletek kielégítése után megmaradó jövedelem-többséget jó része oktan-pazarlásokra fordítatik. Mennyi drága étel és ital megy tönkre a különböző társas estélyek, bankettek czímén! Mennyi haszontalan, tisztán a szeszélyek kielégítésére szolgáló jószág jó létre áztal. Igen gyakori az olyan czikkelek előállításai, mikre nagy munkaerő pazaroltatik el, melyeknek készítői mindenesetre nemzetgazdaságilag értékesebb dolgok elkészítésére fordítanák idejüket és köpességeiket, ha nem akadnának fogyasztókra azokban, kiknek több a jövedelmük, mint szükséges.

Annak még volna értelme, ha azokat, kik nagyobb kvalifikációt nyertek el, s kiknek ennél fogva hosszabb időt kellett fordítaniok tanulmányaikra, nagyobb javadalmazásban részesítenék, mert evvel némileg helyre pótolatnék a tanulmányi idő alatt elogyasztott tőke; hanem annak, hogy egyenlő kiképzetésben részesült egyének fizetési között miért van oly aránytalanul nagy különbség; oly különbség, hogy az egyik majdhogy éhen nem vész el, a másik meg haszontalanságokra kénytelen fordítani pénzét, ennek abszolúte nincs rációja.

A legkisebb lelki furdalás nélkül lehetne tehát az alacsonyabb fokon álló államhivatalnokok helyzetének javítására azon pénzforráshoz fordulni, melyet előzőleg megvitattunk, vagyis a magasabb rangú hivatalnokok jövedelmeinek fölösleges és káros részéhez.

S ha ezt tennék, ezzel még egy sokkal fontosabb dolognak adnák meg a

kezdeményezést, mert ez első lépés volna a legszebb szociális eszményhez, ahhoz a magasztos ideához, mely az emberiség minden tagjának lehetőleg egyenlő megélhetési módot akar biztosítani.

Kossuth nővére Baranyában.

Ruttkayné Kossuth Luiza vasárnap óta Baranyamegye vendége. Brázay Kálmán, pellérdi földhírtokosa, kinek mint rokonának — budapesti tartózkodása alatt is — vendége volt, lehozta őt a zajos fővárosból pellérdi kastélyába, hogy itt pihenje ki a fővárosban s a vidéken töltött napok alatt átélte óvaziók fáradsálmait. De a kit Kossuth nővérenek rendelt a teremő, a ki a nagy Kossuth nevet viseli, mint annak hozzátartozója, lejöhet-e az közénk, mehet-e az bárhová e széles országban, a hol pihenéséből egy órányit el ne könyörögve a nép szeretete, ragaszkodása, lelkesedése, mely a fivéről természetesen, önkénytelenül atszármazik a nővére is. A nép Kossuth nővérét úgy fogadja mindeufelé, olyan szent áhítattal, olyan magasabb emberek fölött levő lényként, mint magát Kossuthot fogadva, ha az önkényes számlizését megszüntetve közénk jönne.

Valóban megható, könyөгék megindító volt már csupa látványunk is az a fogadtatás, melyben a nagy hontalannak, az agg Kossuthnak immár szintén elaggott nővérét részesítette Baranya népe s különösen Pellérd község lakossága.

Pellérd s a szomszédos községek — úgy szólvá — egész népe sereglett össze a pellérdi vasúti megállóhelynél s beun a községben, s mikor a tisztos matrona Brázay karján leszállt a vonatról: a nép közé ment, hogy a fogadó beszédeket meghallgassa, a merre a tömegben elhaladt, kezeit, ruháit ököltölték azok, a kik a nagy tömegben csak hozzá tuáltak furakodni. S e mellett nem togytak ki az éljenzéből s mikor a matrona ennyi jeleit látva a ragaszkodásnak, a soha ki nem fogó vonaloznak ősz fivére iránt, könnyezni kezdett, akkor a körülállók szemeit is egyszerre elborította a már rég kitörni vágyó könny, mely hogy az öröm néma jele volt-e, hogy a nép nagy szellemi fölszabadítójának, Magyarország egykori kor-

Asszony: Egy tálezárt tört el.
Férj: Az ördögbe velt!
Asszony: Nem rossz! De azért le húzom a havi béréből!
Férj: Oh! egy tálezárt... Szegény leány, nem akarattal tette.
Asszony: Annál rosszabb! Megtanul legalább vigyázni.
Férj: Nagyon lekötelenél, ha ideadnád a papucsaimat. Bocsáss meg, édesem, de annyira fáradt vagyok...
Asszony (kialtva): Mari adja oda az urnak a papucsait.
Férj: Bah! Nem érdemi a fáradságot... Ott van az ágy alatt, innen látom (megy utána).
Asszony: Minek van az embernek szakacs-néja?

V.

Férj: (borotválkozik egy kis kezi-tükör előtt): Mari, meleg vizet.
Szakacső: Itt van, uram!
Férj: Köszönöm. (A szakacső kimegy.)
Asszony: Te sokat nézed ezt a szakacsőöt. Élj (leejtve a borotváját.): Mi?
Asszony: Szép leány.
Férj (vallat von): Megint valami új!
Asszony: És olyan kevés a fiúmozilésű ember!

Férj: Istenem!
Asszony: Semmi sincs előttük szent!
Férj: (tovább borotválkozik): Csak rajta!
Asszony: Antal, ne komédiázz velem, te tudod, hogy velem nem tanácsos. Akarsz bizonyítékokat, hogy mindent tudok.
Férj: Peldául? de ügyelj, mert megvágom magam.
Asszony: No hát a gyümölcskereskedő látott tegnap reggel az utcán beszélgetni a tulajdon szakacsőddal!
Férj: Ah! Bah!
Asszony: Tagadod?
Férj: Maskor ügyelni fogok!
Asszony: Tehát csevegtél Marival?
Férj: Beszéltem vele, nem csevegtem, ez különbség!
Asszony: Az utcán?
Férj: Az utcán. Mondtam neki, hogy más szappant vegyen a szakállam számára. Ez az egész.
Asszony: És az almáid.
Férj: Halljuk!
Asszony: Minap éjszaka álmodban Mari név volt az ajkaidon, a szakacső néve.
Férj: Ah! (Mereven végig nézi az aszszont és kirohan a szobából.)

VI.

Férj (rohan a szakacső szobájába, mint egy bomba) Mari!
Szakacső: Mi történt? Tűz ütött ki, vagy tolvajok?...
Férj: Magának azonnal el kell mennie! Itt van husz frank, harmincz... ötven. Pakolja össze a batuját és menjen. Ne vesztessen egy pillanatot se. Maga a legderekből leány a világon, valóságos gyöngye a konyhának. De mit akar itt? A feleségem elhitette magával... Nem az én hibám. Menjen, kérem menjen! Talán nem akar egy szerencsétlenség okozója lenni?... Kocsit hozatok... Legyen esze!
Szakacső (félre): Arra több szüksége van az urnak. (Fénn.) Hát jó, elmegyek. De mindenesetre nagyon különös...
Férj: Gondolja magát a helyzetembe. Nincs egy percnyi nyugtom! Minden nap egy pokol nekem! Jobb, ha elmegy. A feleségem neveléses, igazságtalan, tudom, de mégis feleségem...
Szakacső: Ah! Reménylenem nem mondott rólam rosszat! Különben meggyűlne velem a baja!
Férj: Szívessen kérem, már hallom őt jönni. Menjen...
Asszony (jön sietve): Nem megy addig, míg ki nem kutatom a ladáját!

mányzójának nővérét, ki oldala mellől jött el hozzánk, láthatják azok a könnyező szemek, hogy az összeszorult szív sajtolta ki azokat a könnyeseppereket az ősz matrona láttára, a ki hajlott kora mellett maga is gyamolítóra szorult s ő a gyamolítója a nála idősebb s törődtebb fivérének, Kossuth Lajosnak. Szomorú sejtelen cikázott át talán mindannyiunk lelken, kik ott voltak, ugyanegy pillanatban, mikor a törődött asszonyt megláttuk: vajjon mennyire törődtebb lehet az a drága öreg, ha a gyamolítója ilyen megtört agg!

Az ünnepélyes fogadtatás részleteit a következőkben adjuk:

Vasárnap délutánra vártak Ruttkayné és Pellérdé, a hova Bráza y Kálmán pellerdi uraság kastélyába volt érkezendő, mint a kastély urának vendége. Pellérdé lakossága Ruttkayné jövetelének hírére ünnepi mezbe öltöztette az egész falut s megtett minden előkészületet — már a mit ily kihelységben tenni lehet, — hogy a kiváló vendéget minél díszesebben fogadhassa. Lovasbándériumot toboroztak, a lovasokat szépen kiöltöztették gyolcsatyába, lobogós feher ingbe, panyókára vetett bekecsket adva rájuk, árvalánybaját a kalapjuk mellé; a lovak szerszámaikat föléltözték nemzeti szín szalaggal, virággal. Szóval csinosan néztek ki a fiúk, kik voltak vagy ötvenen. Ez a lovasbándérium vasárnap délután fölvonult a pellerdi vasúti megállóhelyhez, a hova Pellérdéről s a szomszéd helységekbe is szazakra menő sokaság gyűltekezett. Voltak ott Pécsről is többen s közöttük lapunk szerkesztője is, ki a „Pécsi Figyelő” képviselőtében mint annak tudósítója jelent meg a nagy vendég fogadtatásán.

A vendéget már Szt. Lőrinczen fogadták, a hol Tóth plébános intézett hozzá rövid üdvözlő beszédet, mire Ruttkayné ismét a kupéba szállott s a vonat tovább vette Pellérdé felé.

Haromnegyed négy órakor berobogott a budapesti vonat, mely Ruttkayné t hozta Bráza y társaságában. A sinek mellett hosszasan sorfalat képező tömeg hatalmas éljenekben tört ki, midőn a tisztas öreg asszony; ki egyszerű fekete selyem ruhát viselt, a vasúti kocsiból kilépett s Bráza y karján a sorfal előtt elhaladva a fogadtatásra fönttartott helyre ment. Az éljenzés csillapultával It a Ferencz Pellérdé helyettes biraja mondott üdvözlő beszédet, azon kezdve, hogy szeretnék, ha a természet minden szépségét, virágját, lombját, gyümölcsét biránk, hogy idehordhatnák a kedves vendég elé az ő örömeire; szeretnék, ha földjeik kincseit rejtenehnek méhökben, hogy azt mind lábai elé rakhatnák a nagy hontalau férfi jószágos gyamolítójának; de mindezekkel nem biránk, csak érző szívvel, halás lélekkel a nagy férfi iránt, kik tisztelven üdvözlők most helyette nővérét, kinek egészséget, boldogságot kívánunk nemcsak arra a rövid időre, míg az igénytelen helység vendége leszen, hanem azontúl is számos évekre kiható boldog életet kívánunk nek le a magyarok Istenétől.

Az egyszerű ember egyszerű, de megindító szavai s az azt követő kitörő éljenek árja nagyon meghatótták Ruttkayné, ki remegő hangon igéte meg, hogy mindazt, mit itt lát és hall, meg fogja viinni edes bátyjának, a kinek jól fognak esni az itt történetek, mert ezekből látja, hogy a magyar nép, melyért ő annyit küzdött s melyért egyedül dobot most is szíve, nem törtötte ki őt emlékeiből s halával gondolt a nagy hontalau, a kit — mint most itt is látja — nem fog kitérőltetni a nép szívéből semmiféle kihonosítási törvény.

Másodikok Farkas György kövágószőlősi bíróviselt ember s megbízottsági tag mondott oly sikerült s talpraesett üdvözlő beszédet, hogy gyönyörűség volt halgatni Farkas a hegyaljai községek megbízásából, azok nevében üdvözölte Ruttkayné, a ki ezt a beszédet sem hagyta felelet nélkül. A nép aztán a beszédek végeztével odatörtült Ruttkaynéhoz s a ki a hol érte, ott csókolta a kezét s a ruháit, úgy hogy a nép között alig lehetett neki útát nyitni Bráza y kocsijáig.

A kiváló vendég s a fogadtatására kijött előkelőbbek kocsiára ültek s lassu menetben — a lovas bándérium után — behajtottak Pellérdé az urasági kastélyhoz. A falu elején csinos dia-

dalkapu volt fölállítva löd lombokkal és kalászkóbbal fűt koszorúkkal és koronával díszítve. Itt az urasági eseled-ég állott sorfalat s éljenzete barszanyan a vendéget. A falu csinos házait és alkalomra még inkább kicsinosították. Majd minden ház föl volt lobogózza s zenkivül a merre csak a menet elvonult, az ablakokat — a városiak példájára szőnyegeket helyett nagy tarka selyemkendőkkel díszítették, a mi igazán szemrevaló, festői képet nyújtott.

A kastély parkjába mozsardurrogások közt kanyarodott be a kocsiok sora, utána az ezreke menő nép, mely a kastély keleti verandája előtti térséget, utakat s gyöpot lepte el. Ruttkayné egy negyedóraa visszavonult, s Bráza y alkalommal mutatta be vendégének a vidék intelligens elemeit: Szauder Antal göröcsényi plébánost, Egedy bérőt, Kálmándy pellerdi körjegyzőt, Sznopek göröcsényi tanított stb., majd a szinten jelen levő Várady Ferenczét, lapunk volt szerkesztőjét és Haksch Lajost, a „Pécsi Figyelő” mostani szerkesztőjét, kikkel Ruttkayné mostanai kezét szorított s mindegyikükből volt egy-egy nyajas szava.

Ezalatt kőnu rendbe állították az összese-reglett népet, s a társaság kivonult, hogy meghallgassa a nép szónokát, Szauder Antal göröcsényi plébánost, a ki egy emelvényről intézett szónoki szépségekkel bővelkedő üdvözlő beszédet Ruttkaynéhoz, ki ezt a veranda ajtajában szépen ülve hallgatta.

Ezt a jelenetet Zelesny Karoly pécsi udvari fényképész egy bokorba rejtett gépével meg is örökítette.

Szauder, a pécsiek előtt feledhetetlen jeles szónok a következőkép szölet:

Mélyen tisztelt Nagyság!

„Nefelets”-koszorút latok előttöm és így eszembe jut egy szellemes kölöntök a „Nefelets”-re vonatkozó következőz rögnelbeselése: „Miután a jó Isten — úgymond — megteremté a mennyet és a földet s mindent, a mi a földön van, a növényeknek is nevet adott. Eljövének a különféle növények s mindenik igen szép nevet nyert, milyen épen legjobban illett hozzá. De — tévé hozzá az Alkotó — emlékezettek meg nevetekről, melyet közöltek mindenki tölem, teremőtöktől kapott és nyert. Nem sokára jö egy virágocska az ég színébe öltözökdve, kéken és sárgán tündökölve s kérdé: Uram Alkotóm! Teremtő Istenem! mond meg, milyen nevet is adtal te nekem? Elfeleltem nevémet! És az Ur felele: „Nefelets!” Erre elszégyenlette magát a virágocska s visszavonult a csendes patakokosokba a bokrok homalyába. S ime most, midőn valaki fölkeresi s letépi, mintegy fölözölal hozzá: „Nefelets!”

A kölöntök e találó regéjét előadvá, a mai ünnepély alkalmából önkénytelenül eszembe jut azon jelenet, a midőn edes hazánk, azaz nem csak edes hazánk, hanem egész Európa, nem csak egész Európa, hanem az egész öt világrész kimagasló alakjának egyike, Magyarország egykori kormányzója, 1849- augusztus hó közepén drága szülőföldjét, koszorús kölöntök Vörösmarty szerint bölcsőjét elhagyá és könnybe borult szemével még egyszer visszatért hazájára s fölkiáltott: „En nemzetem, magyar népem ne felejs! Ne felejs! El! Az önzetlen hazaszeretet e tündökölő példányá, a nefelets-és ibolyához hasonló szerény, de alkotásában legnagyobb magyar hazafi csakis azt óhajítja: „En nemzetem, magyar népem ne felejs!”

És a magyar nemzet, a magyar nép nem fogja elfelejteni legnagyobb jöltevő barátját, a nagy Kossuth Lajost soha! Nem, soha, soha, soha!!! Mert szent meggyöződésöm, legszebb reményem, hogy míg magyar leand a világon, az pedig mindig lesz, míg a világ világ lesz; míg Magyarország magyar lesz, Kossuth Lajos varázserejét neve tündökölni fog a történelem lapjain s élni fog még a legutolsó magyar szívében is!!!

A magyar nemzet történetében ott fog ragyogni e kimagasló alak a honalkotó Árpád, a koronát nyert Szent István, a halás magyar nép által három évig gyászólt Szent László, a második honalapító IV. Béla, a magyar haza barátát három tenger partjáig kiterjesztő Nagy Lajos, a török hatalmát döngető Hunyady János, az igazságos Mátyás király, az önfeláldozó hősök: Zrínyi Miklós, Dobó, Szondi, Losonezy és Jurisits Miklós; a legnagyobb magyar

Széchenyi István, a haza bölcsé Deak Ferencz, a Karthausi szellemes tollú írójá, báró Eötvös József, a koszorús költők Vörösmarty Mihály és Petöfy Sándor és más, a magyar névnek hírnevet szerzett hősök, bölcsék és nagyjaik koszorújában; mert Kossuth Lajos, nagy hazánkfűnk dicső nevét, 1848-i vívmányait a halás magyar nép nem fogja elfeledni soha. Arany betűkkel van ez a jelenlegi nemzedék szívébe bevérese arany betűkkel fogja dicsőíteni meg ezredékek után is a magyarok története e kimagasló alakot.

És ime a 19-ik századnak e kimagasló alakja 41 év óta már nem edes magyar hazánk lakója. Emberi erőt meghaladó farszító, szűnni nem tudó tevékeny munkával, messze, messze kedves hazájától, a mely őt szülte, ápolta, keresi mindennapi kenyerét. E kimagasló alak eleme a munkasság, legdicsebb s gyémánttrágóság jelleme a hazaszeretet, magyar nemzetiség és magyar népének önzetlen szeretete!

A 41 év alatt sokat, nagyon sokat szenvedett e kimagasló alakunk, nagyon sokszor vertett az ő neves szíve, gyászba borult keble; mert ime a 41 év alatt elvesztette hűségese élete parját, Meszlényi Terézt, a gyermeket forró szerető edes anyát, a ki 1865-ö szept. 1-jén fejezte be drága élete pályáját s a kinek jelenleg nem a magyar haza göröngye takarja fejlethetlen porait, hanem egyetlen kedves, élte virágjában elhunyt leányával a gennai szt. benignó sírkertben várja a föltámadás nagy napját, ha csak a halás magyar nemzet, a halás magyar nép nem fogja őt s leányát s egykoron a keesergő atyát is, a mi csak nagyon későn történnék, visszakövetelni a magyar haza, a magyar hősök vére által megszentelt s áztatott földjébe. Mert csak így fog teljesülni koszorús kölöntök szöszata: Hazádnak rendületlenül légy híve oh magyar! Bölcsöd és s majdan sírod is, mely ápol és eltakar. Tehát sírod is, a mely eltakar.

És ime a szevedések fölörölt napjaiban, az erzekény veszteség súlya alatt ki volt földi vizgasztaló örangyala, ki volt fájdalom: csak enyhítő és az égető sebekbe gyógyírt s lassanot csepegtető irgalmas néniéje? Ki más, mint az, a kit ma „Isten hozott!” körülkér, a minden szépet és magasztosért lelkesülni tudó Bráza y Kálmán nagyföldbírótkos és nagykereskedő hazába, vendégszerető kastélyába.

Nagyságod csak pár nap előtt a hazaszeretet vágyától égve s felejthetlen jó edes atyjok drága hamvait Daboson megátogatván, ellátogatott körülkérbe is, fogadja az itt egybesereglett jó magyar népnek, a melyen tisztelt összes vendégekoszorúnak, a vendégától házigazának öszinte tiszteletteljes lódalolat s vegye át e szerény „Nefelets”-ekből font koszorút, a mely némileg, de csak halványan akarja jelezni, hogy a magyar nemzet, a magyar nép szeretete s mélyen tisztelt bátyjának, a nagy Kossuth Lajosnak érdemét cifeledni soha sem fogja. Nagyságodnak pedig halás közönettnket nyilvanítjuk az e vidéket boldogító, leereszkedő megjelenséért, kívánom, hogy az isteni gondviselés kitaró egészségben meg sokáig éltesse!

A beszédet, melyet közben is, majd minden mondatánál megszakítottak az „éjen”-ek, végeztével meg épen perczekig tartó éljenzéssel zárta be a halgatóság, miközben Szauder plébános nemzeti színt szalaggal átkötött nefelets-koszorút nyújtott át Ruttkaynénak, a nép sorából pedig fehérbe öjtözött hajadonok virágot szórtak labai elé.

A jószágos arcu matrona remegő hangon köszönte meg a nép szeretetének enyvi jelét. Jól esik — úgymond — látnia, hogy a nép, melynek jogaiért bátyja annyit küzdött, melynek boldogulását most is folyton kéri az Eg urától s azt kéri nem is fog megszűnni szíve utolsó dobbanasáig, — nem felelte el egykori fölzsabadítóját, nagygyövejt s e kegyeletes lelkesedéssel agg napjait megédesíteni, hontalanságának keserűségét enyhíteni hazafii bánatában neki vizgasztalást nyujtani igyekezik. Ó meg fogja viinni agg bátyjának a magyar nép üzenetét, le fogja festeni ezt a szép fogadtatást, ezt a szent lelkesedést s ezért bátyja halával fog emlékezni a baranyaiak szeretetének ily szép megnyilatkozására.

Ezután Bráza ynak fehérbe öltözött két kedves kis leánya mondott el ügyesen egy egy üdvözlő-verset „a jó Lujza néniük” s mid

egyik szép virágoskert nyújt át, mit Ruttkayné könyves szemekkel vett át a kedves kiscsikéktől s aztán a nép folytonos éljenzése közt vonult vissza a kastély belső terméibe.

Szauter plébános megköszönte a község egybegyűlt lakosságának, hogy a fogadtatást nagy számmal oly imponzássá, szívöbél jövő lelkesedésével pedig felelhetetlenné tette. Utána Brazay szólt, szinte megköszönve Pellérd népeket azt az ő tudtan kívül rendezett lelkes fogadtatást, melyben az ő vendégét részesítette, mi által a község lakossága nemcsak Pellérdnek, hanem egész Baranyának válik díszére s ő büszke arra, hogy a község, a lelkes magyar nép körében van az ő második otthona.

Brazay a községnek jelenlévő előljáróit nyomban meg is birta asztalához a Ruttkayné tiszteletére rendezett estebédre.

Brazay fiait pedig e közben a nép között mintegy 5—6000 apró meccsillott osztottak szét Kossuth arczképével, a miből még a legkisebb hazafinak is jutott örök emlékezetül e valóban szép napnak.

A községek csak az est beálltával oszlott szét; Kossuth Lajost, Ruttkayné és Brazayt éltette.

Másnap déiben Brazay földesúr díszében adott Ruttkayné tiszteletére, melyre Pécsről hivatalosok voltak Troll Ferenccz praelátus, Szulay János ügyvéd, mint Brazay pellérdi birtokának ügyésze, és Haksch Lajos lapunk szerkesztője, a környékről hivatalosok voltak még: Szauder Antal plébános, Egedy bérli, Szoppek görögcsényi tanító, Kálmándy pellérdi jegyző, Czuppy Ede patacsi jegyző. A huszonöt teríték asztalán a család tagjain és hozzátartozóin az asztal fölött Ruttkayné kívül helyet foglaltak Ambrózovics báróné, Ruttkayné rokona és Ambrózovics Dező, az „Egyértérs” munkatársa is.

Az első pohárköszöntőt Troll praelátus mondotta Ruttkaynéra, kire ugyancsak Szauder plébános is mondott szellemes köszöntőt. Ezután vége hossza nem akart szakadni a tőzöknek s az általános dikciózásban Brazay a házigazda, Szulay János ügyvéd, Brazay kátfia Kálmán és Zoltán, Szauder Antal több ízben is ezek között egyet lapunk szerkesztőjére is e vizont Szauder — mondott pohárköszöntőt.

Ebéd végeztével a társaság a zongoraterembe s a verandára vonult fekete kávéra s élénk társalgással töltötte el a délutánt, miáltal Ruttkayné nek érdekes apróságot beszélt el bájta rendszer nap életéből.

Ruttkayné legközelebb Pécsre is berándul, melyet a pellérdi kastélyból nézve nagyon kedves fekvésű városnak talál.

Előfizetési főlhívás.

A „Pécsi Hírlap” és a „Pécsi Figyelő” egyesülése óta körülbelül egy negyed év telt el, mely idő alatt meggyőződhetek t. előfizetőink, hogy ezen egyesítés által oly lapot kapnak, melylyel tartalomra, jól értesültségre, megbízhatóságra és olcsóságra egy vidéki lap sem állja ki a versenyt.

Kérjük tehát az eddigi t. előfizetőinket, hogy lapunkat előfizetésükkel továbbra is pártolni sziveskedjenek s a mennyire lehet, azt körükben ajánlják és terjesztik.

Lapunk előfizetési díja:

fél évre . . . 3 frt —
negyed évre . . . 1 „ 50 kr.
egy óra . . . — 50 kr.

Tisztelettel

a „Pécsi Figyelő”
„Pécsi Hírlap”
kiadóváltala.

H I R E K.

— (A vidéki gazdaközöség)

— tekintet nélkül arra, vajjon olvasó-e lapunknak vagy sem — tisztelettel főkérjük, a gabona állásáról, a termésre való kilátásokról, esetleg természeti veszedelmekről és nagyobb károkról hétről hétre sziveskedjenek lapunkat érte-

síteni. Ez által — ha minél nagyobb kiterjedési körből érkeznék hozzánk hiteles tudósítások — kölcsönösen tudomást szerezhetnek vidéki gazdánk a más környékeken levő állapotokról, a mely tájékozás, hogy fölöttünk fontos a gazdára nézve, magyarázunk sem kell. Tudósításokat levélben vagy egyszerű levelező-lapon köszönettel fogad a

„Pécsi Figyelő”

szerkesztője.

Értesítés!

Többen elvarjatnak közül és mások is, kik Kossuth Lajos nagy hazánkban szemelye iránt igaz tisztelettel s örökbeest hazafias alkotásai iránt mélyen érzett kegyelettel és hálás elismeréssel viseltetnek — szándékukat nyilatkoztatták ki előttem, hogy Kossuth Lajos nagy hazánkfa nővérénél, ez idő szerint itt közelünkben Pellérdén időző Ruttkayné asszonyságnál együttesen tiszteletüket tenni óhajtának, a mennyiben ezen tiszteletteljes látogatásuk a mélyen tisztelt és nagyérdemű úrnőre nézve alkalmatlan nem lenne.

Biztos forrásból nyert érteslésem után — az idő rövidsége miatt egyéb módok már céltalannak tartván — e helyen értesére hozom az illető t. barátainak és a tisztelettelvisben részt venni óhajtoknak, hogy a megítélt látogatás szives elfogadásra talál — és azért fölkérem mindazon t. barátaimat, kik az együttes tisztelettelvisben részt venni óhajtának, miszerint az indulás idejének és a megítélt látogatás módjának megbeszélése és megállapítása végett esütörtökön e hó 10-én délután 1/6 órakor nálam, lakasomom megjelenni sziveskedjenek.

Pécsset, 1890. július 8-án.

Simonfay János,

országgy. képviselő,

mint a pécsi 48-as és függetlenségi párt elnöke.

— (Pejachevich Miklós gróf †.)

A közös hadsereget nagy gyász érte; Pejachevich Miklós gróf, tábornagy, a IV. hadtest (melyhez a mi ezredünk is tartozik) parancsnoka és a közös hadseregbeli magyar ezredék főfelügyelője tegnapelőtt délután szélhűdés következtében hirtelen elhunyt. E magasrangú katoná, ki városunknak is gyakori vendége volt a föllülvizsgálatok alkalmával, igen kedvelt egyéniség volt lovagias viselkedésével fogva egy általában a katonai körökben, mint maga a király előtt. Ez utóbbinak köszönhetette, hogy Edelsheim Gyulát báró nyugalmába vonulása után őt szemelték ki a főfelügyelői méltóságra. Született 1833 július 27-én Rétfalu községben, Slavoniában. Atyja gróf Pejachevich Péter egykori horvát-slavon-dalmatországi miniszter, anyja Eszterházy Franziska volt. Már mint ifjú katoná több ütközetben vett részt. Ott volt Nagy Sarlóánál, a solferinói ütközetben; később a dán hadjárásban s a porosz háborúban vett részt. Ez utóbbinál, a Jiesini ütközetben a jobb karját egy golyó szertforgácsolta úgy, hogy amputálni volt szükséges. Itt porosz fogságba került s midőn ismét kiszabadult, a király különös kegyeként — tekintettel t. kezére — megengedte, hogy karját hűveiyében hagyva parancsnokoskodhassék. Ez időtől fogva aztán rohamosan emelkedett rangjában.

— (A pécsi seminárium új növendékei.) Sok szülő varta aggodva azon napot, melyen előntük, hogy kinek gyermekét tartják érdemesnek a semináriumba való fölvetésre s így melyik szülő vállálól veszik le a gyermeknevelés nehéz terhét. A mult hét végén volt ez a nap s ennek leteltével 19 ifjú örvendhetett annak tudatában, hogy az ő pályája megvan alapítva s ha talán sokáig is kell várnia, míg belőle püspök lesz, de addig is legalább szép kek reverendát huzhat magára, a miben könnyebben esik a varakozás. A fölvetett növendékek a következők: A IV. gimn. osztályt végzették közül: Csontos Sándor, Eleny Sándor, Magyaráz János, Marton József, Pantl Antal, Rauschenberger János, Sarecz Károly, Sipos István és Szakovits Ottó; az V. osztályt végzették közül: Kovács Károly, Laszár Gyula és Vaszary Kálmán; a VI. o. v. k.: Kiss Lajos, a VII. o. v. k.: Tersztyánszky Ágost; az érettségít végzették közül az 1. s 2. theologiai évre: Ábrahám István, Heckenberger Konrád, Kain

Ábel és Palkó József; a 3-ik theologiai évre: Masson Lipót.

— (Katonazene a nemzeti kaszinóban.) Rekló vics, az új ezredes, a város intelligens lakossága iránt viseltetett jó indulatának adta tanjelét azon intézkedésével, hogy az 52. gy. ezr. zenekara minden hónap első szerdáján a nemzeti kaszinó nyári helyiségében teljesen díjtalanul (míg a kaszinó-estélyek tartanak) est 8 órakor kezdődő hangversenyeket tartson. Bar ez estélyek csak a kaszinó tagjainak s azok családainak fognak élvezetet nyújtani, de minden esetre szép vonas az ezredestől s igen jó jel a jövőre nézve is, s főleg arra, hogy a katonaság és a polgarság között az előző ezredes alatt létrejött szép egyetértés nemcsak megbomlani nem fog, hanem lehetőleg megerősödjék. Az első hangverseny a mai napon fog megtartatni.

— (Az egyházmegyéből.) A püspök a következő káplánokat helyezte át: Bató Ferenczet Miholjacról Valpóira, Ivánovics Györgyöt Harkanovocéről Podgajcra, Józics Józsefet Podgajcra Miholjacra, Oberhammer Károlyt Nadasdrol Somberekre, Horváth Mihályt Szébenyőről Szajkára, Reisz Antalt Somberekéről Szébenybe, Fekete Ágostot Szakcsról Kurdra, Késmarky Józsefet Berkesdrol Szakcsra, Csizmadia Alajost Bükkösdrol Berkesdre, Kozáry Gyulát Battaszékrol N. Bolyba, Planck Kamillt Német-Bolyból Bonyhádra, Kienle Józsefet Bonyhádról Tolnára, Györkö Ferenczet Tolnáról Battaszékre, Kopáry Gyulát Czikórol Racz-Pettrere, Liebald Ferenczet M.-Székrol Czikóra, Erdélyi Károlyt Kéméndrol Püsp.-Bogadra, Pataky Antalt Olaszból Kémendre, Allaga Gáspárt Olaszba. Ez ezen athelyezések folytán üresen maradt és az új kápláni állomásokra elhelyeztettek: Ráczzy János Bükkösdre, Palkó István M.-Székre, Csernohorszky József Nádasdra, Mundbród Ferencz Banyatelepre és Mozsai Sándor Abalgetre.

— (Jégverés.) Apránkint egész alsó Baranyának kijut a jégverés atkából. Legutóbb — vasárnap este — Görögcsény és Baksa között elterülő részt látogatta meg az Isten csapása, oly pusztítást viden véghez szőlőben és a már érett gabonában, hogy a szőlő tőkét is kivagdosta, a termést pedig még a lábán, de a keresztékben is kicsépelte. A kar a becslések szerint 80 percentnyi.

— (A sátoztábor előtti országot.)

Július 4-iki kelettel a következő levelet kaptuk: „Tek. Szerkesztő Ur! Tegnap Turonyba ment a siklósi orszaguton jartam s annak a pécsvárosi határban fekvő részét a legnyomortságosabb állapotban leltem. Kocsim vagdott jobbra, balra, rudjával a lovakat minduntalan hangos dörgéssel bórdán teremtve. De nekem se volt irigylendő dolgom. Hol a kocsi tejeij dobattam, hogy annál nagyobb erővel zuhanjak lefele, hol a májamat és vesémet éreztem az ötlembé hullani, végre is kiszaltam s gyalog botorkáltam haza. Ezen ut botányos állapotának megrovására nincs elég kemény kifejezés. Be kellene Pécsot a megyébe kebelezni, hogy egy vasmarku szolgabíró hajdupálcájaitanítana meg annak — mint községnek — érdemes előjáróságát utainak jókárban tartására. Tisztelettel Egy kéjtatózó.”

— (Tanképesítési vizsgálatok.)

Fölkéröttünk a következő sorok közlésére: A pécsi püspöki tanítóképezdében a tanképesítési vizsgálatok f. é. szeptember hó 15-én délelőtt 8 órakor az írásbelivel veszik kezdetüket. A kik ez alkalommal képesítettni óhajtának, folyamodványukat a tanítóképezde igazgatójához címmezve és keresztlevelelkel, valamint tanulmányi, erkölcsi, egészségi és működési bizonyítványikkal ellátva, f. évi augusztus hó 31-ikéig annál bizonyosabban küldjék be, mert később érkezett, vagy hiányosan fölszerelt folyamodványok figyelembe vétetni nem fognak. Dörössy Alajos.

— (Magyarul író katonai parancsnokság.) Ritka előzékenységgel talál-

kozott a napokban a pécsi kir. törvényszék a Mostarban állomásozó 10 ik huszárezred parancsnoksága részéről. A pécsi kir. törvényszék ugyanis fölkerde a parancsnokságot, hogy egy ítelet-terhirdesse ki az ezredben szolgáló huszarak előtt. A parancsnokság ezt meg is tette, sőt az íteletterhirdetésről szóló jegyzőkönyvet magyar nyelven vette föl s magyar átirat kíséretében küldötte meg a pécsi királyi törvényszéknek.

— **(Iskolaszéki ülés.)** A város iskolaszéke szombaton tartott ülést, melyen megállapították a jövő iskolaevre a beiratások a polgári leány- s valamennyi népiskolában augusztus 31-én, szeptember 1-én és 2-án, az ünnepélyes „Veni Sancte” szept. 4-én tartatnak meg, az előadások pedig szeptember 5-én veszik kezdetüket. Az ismétlésközlőben a beiratás szept. 7-én történik. Elhatározták továbbá, hogy a belvárosi leányiskola III. osztályát is megnyitják s a leányiskolát — mint egy izben már emlí tettük — a Hoffmann-féle ház emeletén fogják elhelyezni. A budai külvárosi kő népiskolánál az Vik leányosztályokat is megnyitják. A bányatelepi levő, de a városhoz tartozó gyermekek tanítását illetőleg úgy határozott az iskolaszék, hogy elfogadva a bányagazgatóság által előterjesztett föltételeket, az ottani iskolában a város parhuzamos első osztályt fog fölláttatni, teljes berendezéssel, mely azonban a város tulajdona marad, egy külön városi osztálytanítóval, a ki a fejelem tekintetében a bányatelepi iskola igazgatósága alá tartozik. A tanító fizetési viszonyai ugyanolyanok lesznek, mint a bányatelepi tanítóké. E föltételeket a város iskolaszéke elfogadta s ezáltal végre egy régi bajon segített, hogy a Bányatelepen lakó gyermekek, kik a városi iskolahatóság alá tartoznak, nem lesznek kénytelenek a fölük messze fekvő városba járni iskolába. A város e megállapodással előnyösen oldotta meg e kérdést, mert az általa régebben föntartott iskola mintegy 1800 frtba került, míg így alig kerül 1000 frtba. Ha azonban bármelyik félnek ez alapot terhe válnék, félve fölmondás által föloldhatja magát a kötelezettség alól. Az iskolaszék ezenkívül elhatározta, hogy Könyg Emma tanító nő nyugdíjaztatása iránt előterjesztett fog intézni a közgyűléshez; továbbá a benyújtott órarendtervezeteket elfogadva az általános órarendet megállapította.

— **(A pécsi kölcsönös segélyző-egylet főgyűlése.)** néhai Gröthmann Ignác helyebe Fekete Mihály városi főgyűlést választották meg.

— **(Tessék ebadót fizetni.)** Az ebadó fizetésére alapul vett egy év június hó végével lejárt, emeltozva az ebadót gazdak, ha mar annyira rajbait a kutyáknak, legyen gondjuk arra is, hogy f. évi július 1-től számítandó újabb évre az ebeik minőségét szerint rajjuk kivett ebadót díjat a város házi pénztárába f. é. július hó 20-ig befizessék s az ebevégyeket és bárazat a rendőrkapitányi hivatalnál beszerezzék. A jelzett hó lefolyta után az oly ebekeket, melyeket a jaro díjakat be nem fizettek és azokat vedjegygyel el nem láttak, a szabalyok értelmeben elpusztitni fogják.

— **(Termények állása a vidéken.)** Kis-Tóttalu községből írja tudósítónk: Az őszi gabona vetések oly jók, milyenek már regen nem voltak; némely helyen azonban, kivált a gazdagabb földeken a korai buza vetéseket a dobos annyira elrontotta, hogy a buzafejek nem is láthatók ki. Az őszi arpa bőven fizet s a tavasziból is jó termés várható. Széna bőven termett. A zab hitvány és elsült: nagyon silány aratást ígér. A kapás növények (kukorica, burgonya, répa) eddig nagyon jól állanak, hanem most már nagyon megkivánnak az esőt, mert a mult napok forrósága miatt elsültni kezdedek. A szőlő jelenlegi állása jó szüretet ígér; legnagyobb baj itt a phylloxera föllépte, mely ellen mindaddig még nem tettek óvintézkedések s a phylloxera pusztítása is csak pár nap előtt jelentett be hivatalosan a szolgabrosághoz. — **Eger ághon,** tudósítónktól vett értesítés szerint, a gabonavetések igen szépen állanak. Az arpa aratása június hó 24-én, a rozs aratása pedig 30-án kezdődött. A szőlő, ha a mult évben pusztított penészgomba újra föl nem lép, gyenge közép szüretet ígér. A kukorica a tartós szárazság folytán sokat szenved.

— **(Halállal végződő verekedés.)** Dályok községben három disznópásztor valami

ceskely dolog fölött összeveszett, mely verekedésnek Brandovits Iván 33 éves dályoki lakós áldozatul esett, kit a többien, névszerint Vlasits László és az alig 17 éves Petrovich Sipo botokkal vertek agyon.

— **(A Duna titka.)** Mohácsen e hó 1-én délelőtt a Dunából egy 16—18 éves fiatalember hullajt fogtak ki. A járóosru s vizgálat után konstátálta, hogy a vízbeulás valószínűleg véletlen szerencsétlenség következménye. A hulla — a „M. és V.” sz. rint — valószínűleg azonos Albert István nevű kislány illetőségű és egyik bajai hajómalom munkában volt molnárlegényvel, kit a bajai kapitányság kerestett, mint a ki ugyanazon napon a hajómalomból nyomtalomul elhúnt. A személyleírás egészen ráillet a kifogott hullára; a személyazonosság azonban hivatalosan nem lehetett megállapítani, mert Albert István atya csak akkor érkezett Mohácsra, mikor a kifogott hullát már emlegettek.

— **(A német-bolyi iparos tanoncskola)** mult hó 29-én rendezte kiállítását, melyen 81 köztül 62 tanoncz vett részt. Tanfolyomlag barisnyakötő és asztalos munkát állított ki. Az iskolai bizottság összesen 30 frt jutalmat osztott ki, melyből 25 frtot az ipar-tünet, 5 frtot pedig a közles. segélyző egylet adományozott.

— **(A villányi szesvarmarha kiállítás)** augusztus hó 17-én tartják meg, melyre a szervező-bizottság már megalakult. A kiállítást kezdeményező gazdái-agy egyesültek eddig 6 díj áll rendelkezésére, melyeket a baranyamegyei nagyobb uradalmak ajánlotnak föl.

— **(Iskolai értesítők.)** A pécsi nyilvános kereskedelmi középiskola ez évi értesítőjét Porges Ede igazgató rövid értekezéssel kezdte, hozzászólva a középkereskedelmi iskolák szervezéséhez. Panaszokdók ebben, hogy miudez ideig nagyon csekély mértékben méltányolja a közönség a kereskedelmi iskolákat s nem látja be kellőleg, mennyire van egy kereskedőnek vagy iparosnak szüksége oly szaktanterekre, melyekben a theoretikus ismeretekkel karöltve a szükséges praxist is elsajátíthatják. Kifejté továbbá, hogy a kereskedelmi tanintézetbe lépő tanulóktól jelenleg megkivánt előismeretek nagyon csekély mértékűek ahhoz, hogy a szaktanyakban kellő könnyűséggel haladassanak s nagyobb fokú ismeretekre teheszenek szert. E bevezető rész után az igazgatói jelentés következik, melyből a következőket közöljük: Az I. osztalyba 21, a II. osztalyba 14 és a III. osztalyba 10 tanuló iratkozott be s így az intézet összesen 46 növendék látogatta. Az ifjúság egészségi állapotja teljesen kielégítő volt. Az intézet gyűjteményei, ugy könyvtára jelenlegy szaporodást mutatnak. A rendszer tanfolyamokon kívül a mult tanévben külön esti tanfolyam is létesítettett oly ifjak számára, kik az egyrés önkentestei jogot külön vizsgálat ntjan kívánják elnyerni. Az értesítő továbbá része a tanári testület tagjait közli, melyből kitűnik, hogy az intézetnek a legjobb erők állanak rendelkezésére: két jogakadémiai tanár, négy főrealkolokra kiegészített tanár s egy tanítóképezdei tanító, kik összesen 14 rendes és 2 rendkívüli tantergát adtak elő, működtek közre az ifjúság szakszerű kiművelésében. A III. osztályt végzett tanulók közt 8-an jelentkeztek érettségi vizsgálatra s kettőjük: Königstein Lajos és Jusztus Vladimir jeles, kettőjük és négyen elégséges eredménnyel nyilváníttattak éretteknek. — **A pécsi izr. hitközségi népiskola** és hitbani intézményeinek az 1889/90. tanévről kiadott értesítője szerint 366 tanuló iratkozott be a népiskolába, kik heti 215 órában 17 tantergát hallgattak. Az egészségi állapot kielégítő volt, csak az influenza járvány zavarta meg a tanítást, melynek 90 beteget volt. Az iskolaszék 16, a tantestület 12 tagból állott. A mas helybeli tanintézetekbe járó izr. tanulók száma, kiknek hitoktatásáról a hitközség gondoskodott, 306 volt; 107 fiu — és 103 leánytanuló.

MŰVÉSZET, IRODALOM.

* **Heyse Pálnak,** a legjobb nevű német írók egyikének két művét tartalmazza a Singer és Wolfner-féle Egyetemes Regénytár V. évfolyamának legújabb 15-ik kötete. Heyse, ki

első sorban mély érzelmű költő, megragadó költsézetét átviszi prózai elbeszéléseibe is és ez teszi novelláit oly kiválóan becsesekké, hogy az összes irodalmak legjobbjai közé tartoznak. Kedvvel fordul a finom lélektani rajzok felé, de nem a francia iskola rideg, tudományosan boncolni akaró pretenzióival, hanem költői fantáziával és művészi tökéletességgel igyekszik tárgyait földolgozni. Ezért marad mindig nemes, rokonszenves és igaz, bármily nehéz és szokatlan problémákat vett is föl magának megoldás végett. A kötetben foglalt két nagyobb elbeszélés, Felejthetetlen szavak és Megosztott szív legszebb gyöngyei közé tartoznak e költői szellem alkotásainak. Egy nagyratörő férfileket szeret meg az elsőben egy búszke leánysziv s a két nemes lény nem lehet egymásé az előkelő leány bizonyos könyveden odavetett szavai miatt, melyeket a polgári származású, szegény sorsu férfi véletlenül meghallott és „el nem felejtethet.” Kedves lebilincselő olvasmány, melyben nemcsak a szerzőnek van mondanivalója, hanem a rokonszenvtünk megnyert személelyek perbeszédai is mindig valami szép és nemes körül feregnek a magas műveltségi színvonalon állanak. Ez főképp az, a mitől bizonyos irodalmi irány mar csaknem teljesen elsöktotta a közönséget s a mi Heysének egyik legnagyobb érdeme és értéke. A második elbeszélés egy férfi kettős szerelméről szól, ki egyelőül hévvel és őszinteséggel szereti nejét és — neje barátját. S Heysé ezt a problémát a sikamlóságnak minden árnyéka nélkül állítja föl és oldja meg. A két nő rajza egyike a legsikerültebbeknek a női érenek és egy imadolójának művei közt. A két novellát Fái Béla fordította lehető hűséggel és semmit sem ejtve el a kiváló író műgyerő tulajdonáiból. A kötet a jeles gyűjteménynek legértékesebbje közé fog tartozni és diésieri az Egyetemes Regénytár szerkesztőinek ízlését. Ára csotnes piros vászonkötésben 50 kr.

* **A „Vasárnapi Ujság”** június hó 29-ik száma a következő tartalommal jelent meg: Szabadságharcunk emlékeiből: Gróf Leiningen Karoly honvéd tábornok. (Két eddig ismeretlen arczképpel, Barabás Miklós 1844. évi és Heusz 1847. évi festménye után.) — Fecske a tauteremben. Költemény Ujvary Bélától. — Ez elvesztett neved. Víg elbeszélés, írta Kacsány Géza. — A halál napja. Jurjevskaja Katalin hercegnő emlékiratából. — Az eltört játékszer. Költemény Vertesi Gyulától. — A normon fővárosból. Egy eszakeremeki utazó naplójából. — Világförfordulás. Verne Gyula regénye. (Képpel.) — A kenyér az ókorban. — Bessenye György sirja Pusztá-Kovácsiban. (Képpel.) — A parisi Elysee lakói: Sadi Carnot és neje. (Carotné, a francia közéletiasság elnöke nejeének arczképpel.) Gonda Dezsőtől. — Halalóok a hadviselés szolgálatában. (2 képpel.) — A Retezat. (Képpel.) — Nyar. (Képpel.) Szomaházy Istvántól. — Irodalom és művészet. — Helyetek és közzintézetek. — Mi ujság? — Halalozások — Szerkesztői mondanivaló. — Képtalány. — Sakkjáték. — Heti-naptár. — A „Vasárnapi Ujság” előfizetési ára negyedévre 2 frt, a „Politikai Ujságok”-kal együtt 3 frt. — Ugyanevak a Franklin-Társulat kiadóhivatalában (Budapest, Egyetem-utca 4. sz.) megrendelhető a „Képes Néplap” legolcsóbb ujság a magyar nép számára, félve 1 frt.

TÖRVÉNYKEZÉS.

Az emberölő eszsz. Gyakori eset, hogy azon alacsonyabb rangon álló alkalmazottjai a közigazgatásnak, kiknek hivatalos működésük megkivánja a fegyverviselést, ezzel visszaélnék. Ezt tette az a sepeői eszsz is, ki fölött a helybeli törvényszék létlőn mondotta ki íteletét. Több hónappal ezelőtt történt, hogy Kovács József, Sepe községben alkalmazott eszsz ugy éjféltájban észrevette, hogy valaki rossz helyen legelteti nyáját: a mennyiben egy a buzavetésre hajította birkákat. Oda sietett tehát, hogy e törvényellenes cselekményért az illetőtől számot kérje, de a birkapásztor, névszerint Katis Drágó hercegszőlősi lakós, ellenszégült minden rendentasításnak s a eszsz által kért zálogot (birkákat) sem volt hajlandó megadni. E miatt czivodás támadt közöttük, melynek vége az lőn, hogy a felindult eszsz a pásztorra fogta fegyverét mintegy öt lépésnyi távolból, midőn az visszavonulni készült, s az ellenszégült agyon-

lött. A törvényszék a vádlottat szándékos emberölés bűntétében büntölnék találta, s tekintetbe véve az enyhítő körülményeket, 4 évi fegyházra és 5 évi hivatalvesztésre ítélte. Úgy a vádlott, mint a kir. ügyész teleshözést jelentettek be.

CSARNOK.

Az unalmas ember.

Írta: Bogáthy Medárd.

Az emberiség egy részének az a baja, hogy tömörked a dolga, szeretné az éjjelt is nappallá változtatni, a másik s mindjárt hozzá tehetjük kisebb részének pedig az, hogy egyáltalán nincs mivel foglalkoznia. Az első rész alá tartoznak azok, kik megélhetést keresnek azzal járól, szükségletek kielégítését csakis munkájuk által biztosíthatják. Ezeknél az idő pénz s a tétlenül elvesztegetett nap anyagi kárukát vonja maga után. A létkérdés tehát tevékeny munkára ösztönzi őket, s nem érnek rá unatkozni. Mily más ellenben az élete annak a hétköznapi értelemben vett szerencsés halandónak, kit a sors bolond szeszélyében megkímélt az anyagi gondoktól s a kinek minden ahajtása úgyszólván egy intésére teljesül! Amazoktól a fáradsággal megszerzett élvezet gyönyörököt, szórakoztatja; a munkában megviselt idegeiket kipihenteti s új erőt kölcsönöz nekik; — emezt a folytonos élvezet kimeríti s az unalom veszi uralma alá, a mely pedig nem szokott áldozatán irtalmatlan cselekedetet gyakorolni.

Ilyen áldozata volt az unalomnak Katergényi Pista. Atyjától rengeteg vagyont örökölt éppen abban a korban, a melyben az élet miként való felhasználását illetőleg a legnagyobb kisértéseknek vagyunk kitéve, — ha móddal rendelkezünk hozzá.

Huszonhat éves volt! A lét aranykorszaka! Csak kellő időben és bőlesen kell utána nyitnunk, meg a porzem is drága gyönyöggé válik kezeink közt. Ha elmulasztjuk, a legszebb lapot téptük ki életünk nagy könyvéből. A tevékenységre sarkaló erő csak úgy duzzadozik bennünk, alkalomra várva, hogy érvényesíthesse magát. . . Mily kiszámíthatatlan kár, ha ezt az erőt haszontalan cselekedetekre fordítjuk el!

Gazdag volt! Nem kellett többé az elővigyázó gondos apa által meghatározott havi díjak korlátai közt irigyelnie azokat, kik vakon rohantak az élvek tengerébe mosolygó arccal, lázas sietséggel! Nyitva állt előtte a gyönyörök útja! Rá lépett! Mindenütt szívesen fogadták. A pénz a legjobb ajánló levél. Két kézzel szórta.

Szép szöke, kékszemű ifju volt. Arcán az egészséges úde piros színe egy szép tavaszi nap hajnalhusadását juttatta eszébe a kíváncsi szemlélőnek. Termete karcsúságra vetekedett bármely erősen befűzött, irigyletűs darázsderékával. Hosszu fekete pillái ábrándossá tették tekintetét. Egész lényén valami eszményi fenség ömlött szét. A ki egyszer látta, nem felede többé.

Élete eddig szakadatlan tanulmányok közt folyt le, nem ismerte a világot. Rá nézve az egy kínai fallal kerített idegen terrenum volt, melynek kapuját nem nyitották ki előtte. Ah! kinyitni e kaput s belépni rajta a földi paradicsomba mily boldogító! A mi ismeretlen előttünk, az csábít, vonz bennünket. A gondolatra, hogy behatolhat az ismeretlen világ édes rejtelmeibe, megállt a vér ereiben . . . lélegzete megakadt . . . alig várta a perczet. . . Megtörtént. . . Belépett. . . Az elterülő látvány mienyországot mutatott családok szemeinek, pedig az valójában a pokol . . . az irtóztató pokol. . .

A legidősebb nők csábítólag mosolyogtak fejére. A legédesebb szavakat suttogták fülébe. A leggyöngédebb figyelemben részesítették. Meghódoltak neki a nélkül, hogy sok szót kellett

volna vesztegetni rájuk. Nem volt szém, mely reá szerelem-sóvár kifejezésben nem nézett, nem volt bíborajak, melyeknek mézét nem izlette, nem voltak karok, melyeknek ölelésében nem részesült. Önként hullt le tővéről a rózsája is keblére, kezét sem kellett megmozdítani.

A szokatlanság okozta laz csillapultával bántani kezdte az ellentállásnak minden oldalról tapasztalt hiánya. Olyan nő után áhított, a ki az ő epedő pillantásaira bátat fordít, szerelmes szavaira kineveti, veszt ostromlására kiutasítja.

Hu vagy! Gazdagsága híressé tette. Már megjelenése is magán viselte a feneketlen berszenyű ember bélyegét. A pénz előtt térdre borult mindenki! Akárhová ment, ő képezte a központot. Minden más esemény háttérbe szorult. Senki és semmi nem ellenkezett vele. A megszokott chablonszerű egyformaság untatni kezdte. A legfényesebb társaságok zajgó vig körében midőn mindenki örült, mosolygott, alig bírta elfojtani ásitásait. A ma olyan volt, mint a tegnapi s a holnap olyan lesz, mint a tegnapi. Semmi változatosság! A tömjénezők és bókók kara szünet nélkül egy és ugyanazon melódiaát futja: „Gazdag vagy, nagy vagy, dicső vagy! Tied a hatalom!“ Hisz ez nagyon rideg dolog. Öszinte séhöl, mindenütt alakoskodás. Senki sem olyan, mint a miőnek mutatja magát. A látható való csupán látszat, a láthatatlan valót gondosan elrejtik.

A katergényi büszke palota vendégszerető kapui egy fellegekkel telt napon bezarultak s a látogatók kérdézősködésére azt a választ nyerték, hogy a kastély ura hosszabb külföldi útra randult. Bosszankodva visszafordultak s nem tartottak többé érdemesnek a tegnapi még rajongó hódolattal emlegetett „bálványkép“-ről még csak egy szóval sem megemlékezni. Az a sors érte, mint az ünnepelet primadonnát, ki visszavonul a magán életbe a színpad mörörítő légköréből . . . a tapok elhangzottak . . . a függöny legördült . . . át lett adva a feledésnek.

A keserűségnek azzal az utóérzetével, mely a viharos múlt kirelhetetlen következménye, fogott hozzá félbeszakított tanulmányi folytatásához. Úgy tudta, hogy a komoly tanulás nem csak kelemes szórakoztató, hanem haszonnal járó foglalkozás is. Megtanulta a nyelveket. A hány nyelvet tudunk, annyi ember vagyunk. A nyelvek után a történelem következett. A múlt eseményeiből tanulságot meríteni a jövőre praktikus s egyáltalán lélekemelő. De úgy találta hosszús buvázkodásai s elmékedései közben, hogy az emberiség nem szeret okulni a multakból s a történelem lapjai ismétlődő hibákról tesznek tanubizonyoságot.

Fáradtan tette félre s a búcsúszóhoz fordult.

Mi a lét? s halhatatlan-e a lélek? Lehet-e behatolni a létet előidéző okok eredetébe? Ezekre a kérdésekre kívánt feleletet. Kant nem elégítette ki, Schoppenhauer gondolkodóba ejtette. Hogyan? Hát egész életünk nem lenne mas, mint siralom völgye, melyből epedve kell vágyakoznunk a születés előtti állapotba? Van ebben igazság? Hát akkor miért áll fűn a világegyetem? Miért bizonyítják az élet szakadatlan folytonosságát a fejünk fölött ragyogó csillagok? Mi ezéja vele az alkotónak? A természetben nem lehet véletlen. Mindennek meg van a maga rendeltetése. A vizesebben lévő azalag, miként az ember, hivatást teljesít. De vajon teljesít-e? Ez a kérdések kérdése. Hát a lélek hová lesz halálunk után? Miért van meg az emberben a lélek halhatatlanságának eszméje? Honnan eredt?

A rohamosan előtölülő kérdésekre nem talált határozott feleletet, s a bizonytalanság megzavarta. Unalommal fordított hátát a filozófiának.

Ő ti lángszellemek, kik a fölfevések és elvont okoskodások egész aradatát zúdíttjátok a szegény emberiség nyaka közé, mód nélkül unalmasok vagytok! A fölvilágosítás új életre keltő sugara helyett a kétely dermesztő fagyát varázsoljátok ördögi büvészként lelkeinkbe! Jöjj elő hát isteni csillagszát! Te vagy a legpozitívabb tudomány, te mondd meg nekem, mi az igazság! A te hivatásod ez!

Az alpismeretek megszerzése után a gyönyör egy bizonyos nemével merült el kutatásába. Koperniktól Flammarionig fölfelet mindent, a mit csak lehetett. Egy lépéssel sem haladt tovább. Hogyan? Hát a csillagszátoknak nincs más föladata, mint a száraz kiszámítás? Hát elg az, hogy ki tudjuk számitani hatalmas műszereink segítségével a nap tömegét, súlyát, a bolygók távolságát, mozgását, a nap- és holdfogyatkozásokat, az időszaki üstökösök fölfeletését? Ez mind anyagi: de hol a szellem? Anyag, mindenütt anyag, — a szellemet nem kutatja senki.

Belátta, hogy haszontalan fáradozása; sem is foglalkozott többé semmivel.

Tanulmányai folytan értelmi látköre annyira kiszécsedett, hogy új eszmét többé nem talált. Tudósok, írók közönysége váltak előtte, sőt nem egyszer bosszankodott egy-egy úgynevezett „új csillag“ monda-csinált fölfeletűen, bolott ennek összes érdeme, ha ugyan annak nevezhető, összevissza abban állott, hogy egy-egy régi eszmét modern alakba fölfeletetett.

Unatkozott. . .

Az élveket hajbászó világba nem kívánczozott, az emberek hiszelkedése fárasztotta, a tudomány nem lelkesítette.

Élő halottá vált. . .

Vajon van-e olyan prometheusi szikra, mely ebbe a látszólag élő lénybe valódi életet tudna gyujtani?

Ha a lélek halhatatlan, pedig az, mert tüleli a tetest, úgy ebben a lényben sem halt meg, csak lombhává vált, kifáradt, alszik; föl kell ébreszteni, újra élékké tenni. A mozgás az élet. Mozgásba kell hozni. De miként?!

A tavasz egész bájával uralkodott a természetben. A fák rügyei takadoztak, enyhe szellő játszódott a levegőben, a madarak csicseregtek, édes danájuk fölvilágyozta a serényen dolgozó munkásokat.

Katergényi Pista ott sétálgatott a „kincses“ nevű birtokrézén. Tisztartója utána baktatott s jelentéseit tette meg. Mint rendesen, ezúttal is unatkozott. Oda se figyelt a tisztartóra, ki elragadtatásában a kiváló szerencse által, mely őt az uraság látogatásával érte, fölfelet-hegyire mindenről fölvilágosítást nyújtott. Unalomban a gyalogut hosszabban elterülő s a tisztartói lakot várszúcsként körülövező kertre vetette tekintetét.

Sajátságos látvány tárult szeméi elé. Egyszerű ruhában fölfelet leány ülletgett benne valami salata-félet. A ruha feszesen tapadt testéhez s olyan idomokat mutatott, a minőkre Junó is büszke lett volna. A mozdulatok, a miket ülletés közben tett, olyan bájosak voltak, hogy lekötötték figyelmét. Úgy találta, hogy ily kecses mozdulatokat a nagy világ salonjainban sem látott. A természetes egyszerűségben mennyi varázs, mennyi bűbáj!

Sétája irányát úgy változtatta, hogy a leányt minden oldalról jól szemügyre vehesse. Arczát szerette volna látni. De a leány, mintha csak észrevette volna szándékát, akként tartotta fejét, hogy dús fekete hajánál egyebet nem láthatott. Háromszor is körülkerülte, még sem érthette el célját. A leány következetesen elfordította arczát.

(Folyt. köv.)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

K. B. Először is vegye tudomásul, hogy lapba küldött panaszoknál a beküldő neve okvetlenül szükséges; névtelen följelentésekre nem reflektálhatunk, mert a teletőség a miénk. Másodsor, ha ön a vasútnál valami visszaélést tapasztal, ott van az állomásfőnök; ha az sem segít a bajon, ott van a vasúti panaszkönyv; ha arra — mivel az igazgatóság a panaszlót a végzésről hivatalosan értesíti — nem kap kellő elégtételt, csak akkor viheti az ügyet a nyilvánosságra. Az állomásfőnök — úgy tudjuk — megteheti a lépéseket a mulasztást követő vasúti hivatalnok ellen a fegyelmi eljárás végett.

Gabona-árjegyzék.

Pécs sz. kir. városában 1890. évi július hó 5-én tartott hetivásárról.

Az árak métermázsánként számítottak.

Bnza	) őszi	8 frt 30	8 frt 20
	) tavaszi	" "	" "
	) uj	" "	" "
Kétezeres	) ó	7 " 95	7 " 80
	) uj	" "	" "
Rozs	) ó	7 " 90	" "
	) uj	7 " "	" "
Árpa	) őszi	6 " 50	" "
	) tavaszi	6 " "	" "
	) uj	5 " 50	" "
Zab	) őszi	" "	frt "
	) tavaszi	" "	" "
	) uj	" "	" "
Bükköny	) széna	" "	" "
Repce	) "	" "	" "
Kukoricza	) ó	6 " "	5 " 80
	) uj	" "	" "
Széna	) ó	2 " 50	2 " "
	) uj	" "	" "
Czalma	" "	2 " 30	2 " "
Kinalat: gyenge (mintegy 200 gabonaköcsi volt a piacon.)	" "	" "	" "

NYILT-TÉR.)

Tudomásul.

Pécssett, a „Mátyás király”-hoz címzett fogadóban mátlól kezdve

kitünő udvari sör

mérték ki a kóbányai részvénytársaságtól.

Pécssett, 1890. június hó 4-én.

* Ezen rovat alatt megjelentek nem vállal felelősséget A szerk.

Laptulajdonos: Felelős szerkesztő:
NAGY FERENCZ HAKSCH LAJOS.

Hirdetések:

Ház eladás.

Az Anna-utca 4. sz. alatti újonnan épített, több évig adómentes

emeletes ház

melyben 3 lakás, 13 szoba, 2 nagy alkoven s minden hozzá tartozó, házmesterei lakás, kert, kut, felső és nagy alsó pincze van, szabad kézből eladó.

Bővebbet ugyanott a tulajdonosnál.

Alulírott tisztelettel értesitem a n. t. községet, miszerint Pécs szab. kir. város tek. rendőrkapitányi hivatala által

cselelőközvetítő intézet

felállítására engedélyt nyertem, mely intézet **Király-utca 28. sz. Edhoffer-féle házban**, a Segélyző-egylet átelében helyeztem el s azt **f. évi hó 1-én** megnyitottam.

Pontos és gyors eljárásom folytán iparkodni fogok a n. t. közönségnek b. bizalmát megnyerni annál inkább, mert célom az ezen üzött visszaéléseknek elejét venni.

A közvetítésért a szabályrendeletben meghatározott következő mérsékelt díjakat szedem:

1. Cselelőközvetítésért a gazdától 30 krt, cselelőtől 20 krt.
2. Szoptatós dajkák, gazdaasszonyok, komornák után a gazdától 60 krt, a szegődöktől 40 krt.

Megjegyzem, miszerint az intézeti szolgának egyik féltől sem szabad borraalót vagy ajándékot, követelni.

Közvetítéseket a vidékre is eszközlök. Pécssett. 1890. július hó 1-én.

Tisztelettel Réder Károly.

Hirdetések

igen előnyös áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

Üdülő helynek alkalmas

és a városhoz közel (skóközi, kálvária-, tettei-, fribeis-üdülok valamelyikében) fekvő

szőlőskerti lakás kerestetik,

berendezéssel vagy anélkül, szerény föltételek mellett.

Szíves ajánlatok e lap kiadóhivatalához intézendők.

Kerestetik azonnali felvételre vas-és fűszer-kereskedésbe **két, jó házból való fu**

tanonezul.

Hol: megmondja a kiadóhivatal.

ZELESNY KÁROLY

Ő cs. és kir. Fensége József főherczeg udvari fényképésze.

Van szerencsém a nagyérdemű közönségnek ezzel tiszteletteljesen tudomasara hozni, hogy **Pécssett, a Király-utczában, a dr. Schwarcz-féle ház kertjében** a látogatók kényelmére a legfokozottabb igényeknek is megfelelő

második

FÉNYKÉPÉSZETI MŰTERMET

nyitottam.

Az újabb kori fényképészeti vívmányok figyelembe vételével épített s épp oly díszesen berendezett műteremben a felvételek tetszéspertini nagyságban a délelőtti és délutáni órákban eszközöltetnek s a képeknek kifogástalan kidolgozásáért és kiállításáért — lehetőleg olcsó árak mellett — kezeskedik alulirt.

A műteremnek két utczaról van bejárója és pedig a Király-utczaról (dr. Schwarcz-féle ház) 14. szám és az Ópósta-utczaról 17. sz. alatt.

Számos pártfogásért és látogatásért eszedzik

ZELESNY KÁROLY,
udvari fényképész.

MAGYAR ASPHALT-RÉSZVÉNYTARSASÁG

Budapest en.

Pécsi főképviselősege Lauber Rezső

Mária-utca 43. szám.

Elvállal helyben és a vidéken is kocsitak, járdák, istállók és magtárak aszfaltozását; ugyszintén nedves lakások szárazzá tételét, alapfalak izolálását és mindennemű aszfalt anyag elkészítését, jutányos föltételek mellett.

Árverési hirdetemény.

A siklósi kir. bíróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Baranyamegye gyámpéztára végrehajthatónak íj. Standovar és özv. Schmidt Janosné atai lakók-ök végrehajthat szüvendök elleni 112 frt tőkekövetelés és járulékaí iránti végrehajthati ügyében a siklósi kir. járásbíróság területén levő a kistótfaluí határban fekvő a kistótfaluí 159. sz. tjkvben felvett 1235. hszsz. szőlőre 441 frt, a 359. sz. tjkvben felvett 1233. hszsz. szőlőre pedig az árveést 586 frtban ezennel megállapított kikialtási árban elrendelte, és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1890. évi augusztus hó 7-ik napján d. e. 10 órákor Kistótfalu község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikialtási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozóik tartoznak az ingatlanok becserának 10 százalékat vagyis 44 frt 10 kr. és 58 frt 60 krt. készpénzben, avagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a siklütött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabály szerit elismervényt átszolgáltatni.

Kelt a siklósi kir. bíróság, mint telekkönyvi hatóságnál. 1890. évi május hó 10-ik napján.

Kiss Géza
kir. albiró.

SZABADALMAT

uj találmányokra

eszközöl bármily államban, továbbá elvállalja azok fenntartását, védelmét és értékesítését.

RÉTHY JÁNOS

nemzetközi mérnök- és szabadalmi íródjája
Budapest, Erzsébetkörút 14.

Ugyanott védjegyek belajstromoztatnak.

Értesítés.

Tisztelettel tudosítom a n. t. közönséget hogy Pécsert, Kis téren a Simon-féle házban, Pécs szab. kir. város tek. rendőrkapitány hivatala által engedélyezett

cselédközvetítő intézetet

állítottam föl, és hogy ezen közvetitésemet a vidékre is kiterjesztem úgy szakácsné, szobaleány, minőenes, házi szolgálók stb. elhelyezésére.

Pontos és gyors eljárásom által iparkodom a n. t. közönségnek bizalmát megnyerni, mint-hogy fő célozom az ezen téren üzöt visszaéléseknek elejét venni.

Egyuttal tudomásra hozom a n. t. közönségnek, hogy a nálam alkalmazott cselédközvetítő szolgát Wolmuth Károlyt junius 30-án, megfelelő okoknál fogva, elbocsájtottam, kérem a n. t. közönséget, hogyha az esetleg nevetem fölbasználói akarna, engem arról értesíteni, miután ő jelenleg más közvetítőnél van alkalmazva.

Cseléd közvetítő intézetemet a n. t. közönségnek szives pártfogásába ajánlván, maradok. Pécsert, 1890, július hó 4-én

Mély tisztelettel

Járányi József,
cselédközvetítő.

JÖN A KOLERA!

Spanyolnád o. szágba' nagy kolera járja,
Csupán a tavalyi lehet neki párja;
Meg is ijedt tőle Szapáry miniszter,
Hogy a kolera majd idáig ellisztel;
Gyorsan kibocsájtá mérges rendeletét
Városhoz, községhez; szólván pedig ekkép:
„Tisztaság legyen a fő gondotok nyáron,
S hogy valóban lesz is — töletek elvárom. (?)
Csatornát, utczákat, házatok tájékat
Tisztában tartsátok, hogy vajh' ne lépjek át
Ennek a küszöbét mérges miázmatok,
Melyek okozandják majdan a haláltok'.
Húsa, vizre, tejre, halra és gyümölcsre
Jól ügyeljetek től, gyomrotok' se tölte
Mindenféle díb-dab megromlott eledel,
Mert mondom, hogy csufos halállal veszte el.”
Igy szól a miniszter parancsoló hangján,
Mulat rajta Jankó, nagyot mosolyogván:
Nem ez az orvosság a kolera ellen,
Jobb szere van neki, el is mondja menten;
Ime a receptje: „Negyed- vagy félvére
Fizessetek elő Jankóra Verébre,
S biztosít titeket, hogy meg' lesztek védve,
Kolerától, bajtól; mert a legjobb védve
A jó egészségnek: hogyha vigan éltek.
S gondatlan jó kedv közt haláltól nem féltek.”
Erről gondoskodik Jankó minden bétén,
Orvosságot gyárt ő s ebben sob' sem télen,
Az ő orvossága minden baj ellen jó,
Elűz betegséget, még halált is Jankó!

A „Veréb Jankó“ közkedveltségű élczlap

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

félévre . . . . . 3 frt
negyedévre . . . . . 1 frt 50 kr.

Minden vasárnap gazdag mulattató tartalommal, a helyi és vidéki eseményeket satyrozáló pompás állandó alakok mondókáival fűszerezve jelenik meg a „Veréb Jankó,” mely — közelismerés szerint — a vidéki élczlapok között, úgy elmés tartalmánál, mint ügyes szerkesztésénél fogva, az elsőik között foglal helyet.

A „Veréb Jankó“ szerkesztősége ezenkívül örvendetes irodalmi eseményeiről értesíti olvasóit. Sikerkült ugyanis **Amtmann Károly**

„KUN LÁSZLÓ“

czimű operájának szöveggönyvét kéziratban magától a szerzőtől megnyernie, melynek közlését a legutóbbi számban kezdetük meg.

A cs. és kir. kiz. szab.

Herzog Sándor gyárai, Bécs, I., Graben, Bräunerstrasse 6.

szállítanak elismert legjobb minőségű

Mosógépeket,

(Strakosch és Poner
szabadalmazott)

facsarógépeket,

ruha-mángolókat,

vasalógépeket

sat.

Csatorna-zárakat,

önmozgású,

legjobb védelem

áradás ellen,

patkányok ellen,

csatorna-bűz ellen.

Meidinger-kályhákat

egyszerű és díszes kiállításban.

szabályozható

töltő-kályhákat,

Caloriférest,

központi fűteseket,

szellőtető készületeket.

Eladás jótállás mellett. — Képes árjegyzékek ingyen és bérmentve.